

2. KNIHA ZO SÉRIE Z TELA A OHŇA

SVETLO V PLAMENI

AUTORKA BESTSELLEROV PODĽA NEW YORK TIMES

JENNIFER L.
ARMENTROUTOVÁ

MIZEUM

PRIEPAST

ÚDOLIE

ASFODELSKÉ STĽPY

KRVAVÁ RIEKA

UMIERAJÚCI LES

VATHI

KRVAVÝ LES

MESTO LETHE

KITHREIA

KRAJINA TIENOV

ČIERNY ZALIV

IOTHO

CALLASTINE OSTROVY

HAIDESOV DOM

TRITÓNOVE OSTROVY

ALOSINE STROMY

DALOS

COROV PALÁC

SVETLO V PLAMENI

JENNIFER L. ARMENTROUTOVÁ

**ZELENÝ[®]
KOCÚR**

Z anglického originálu Jennifer L. Armentrout: A Light in the Flame – Flesh and Fire Book #2 (Published by Blue Box Press, an imprint of Evil Eye Concepts, Incorporated) preložila Zuzana Trstenská.

Translation © 2024 by Zuzana Trstenská
Zodpovedná redaktorka: Zuzana Šmatláková
Jazyková korektúra: Darina Kližanová

A LIGHT IN THE FLAME copyright © 2022 by Jennifer L. Armentrout
All rights reserved
Slovak edition © 2024 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. Šamorín, Slovensko
Webová stránka: www.zelenykocur.sk

Cover Design © Hang Le
Grafická úprava: Design Amorandi
Úprava obálky: Zsuzsi Kispál

ISBN 978-80-69010-18-5
EAN 9788069010185

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat', skenovat' ani distribuovat' v tlačenej či elektronickej forme bez predchádzajúceho písomného súhlasu. Prosím, nezúčastňujte sa pirátstva materiálov chránených autorským právom ani také správanie nepodporujte. Príbeh v tejto knihe je vymyslený. Všetky mená, miesta, postavy a udalosti sú dielom autorkinej predstavivosti a sú fiktívne. Akákoľvek podoba so skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, udalosťami alebo organizáciami je úplne náhodná.

VENOVANIE

Pre teba, čitateľ.
Bez teba by nič z tohto nebolo možné.
Ďakujem.

„Si dedička súše a mora, nebies a všetkých ríš. Kráľovná namiesto kráľa. Ty si prvotná bohyňa života,“ zachripel Nyktos – Asher, Požehnaný, Strážca duší a prvotný boh obyčajných ľudí a koncov. Jeho pery, ktoré mi kedysi na pokožku šepkali horúce slová a vyslovovali aj chladné, kruté pravdy, boli teraz pootvorené. Široké, strieborné oči, v ktorých pulzovali prúdy žiarivého zádychu – esencie bohov –, sa uprene dívali do mojich. Chladné línie jeho vysokých, širokých lícných kostí, rovného nosa a ostrej čeľuste zjemňovala akási bázeň a úžas.

Vlnité červenohnedé vlasy mu padali na zlatisté líca, keď si kľakol na jedno koleno, ľavú ruku položil na podlahu trónnej sály a pravú dľaň na hrud’.

Nyktos sa mi *poklonil*.

Odtiahla som sa od neho. „Čo to robíš?“

„Prvotná bohyňa života je najmocnejšia bytosť vo všetkých ríšach, ktorá panuje nad všetkými ostatnými prvotnými bohmi a bohmi,“ povedal sir Holland. Až na to, že už to nebol ten muž, ktorého som kedysi poznala ako rytiera lasanskej kráľovskej gardy, ani obyčajný smrteľník. Bol jedným z Arae – skutočné, bohmi zabudnuté fátum – ani boh, ani smrteľník. Videl

minulosť, prítomnosť a budúcnosť všetkých ľudí. Arae neboli zaviazaní dvoru žiadneho prvotného boha.

Fáta, nazývané aj Arae alebo sudičky, boli rovnako desivé ako ktorýkoľvek prvotný boh a ja som ani nedokázala spočítať, koľkokrát som ho kopla.

„Prejavuje ti úctu, ktorá ti prináleží, Sera,“ dodal Holland, kým som civela na Nyktosa.

„Ale ja nie som prvotná bohyňa života,“ uviedla som zrejmy fakt.

„Nosíš v sebe jediné pravé uhlíky života,“ namietol Nyktos a z toho hlbokého, tichého hlasu mi na pokožke naskočili zimomriavky. „Vo všetkých ohľadoch si prvotnou bohyňou života.“

„Hovorí pravdu.“ Bohyňa Penellaphe sa priblížila a zastala pod otvoreným stropom. Hviezdami posiatu obloha na jej teplú svetlohnedú pokožku vrhala jemnú žiaru. „Nemôžeš si dovoliť taký luxus, aby si to popierala.“

„Ale ja som len smrteľníčka...“ Zdalo sa mi, že mám v plúcach maličké dierky, ktorými zo mňa uniká vzduch, a Nyktos sa mi stále klaňal. „Môžeš sa, prosím, postaviť alebo posadiť? Čokoľvek iné ako kľačať? Mám z toho nepríjemný pocit.“

Nyktos naklonil hlavu a niekoľko prameňov vlasov mu spadlo na líce. „Si *pravá* prvotná bohyňa života, rovnako ako bol môj otec. Ako povedal Holland, je to prejav úcty.“

„No ja si nezas...“ zarazila som sa, srdce mi búšilo a zvieralo mi hrud'. Zádych v jeho očiach sa zastavil. „Môžeš s tým prestať? Prosím.“

Prvotný boh rýchlo vstal a mihotavé pramienky zádychu v jeho očiach sa rozžiarili tak prudko, že pohľad na ne bol takmer bolestivý. Týčil sa nado mnou, pohľadom priam odlučoval vrstvy mojej bytosti, videl... *cítil*, čo som cítila ja.

Stuhla som, pokožka ma páčila a svrbela. „Dúfam, že mi nečítaš emócie.“

Nyktos nadvihol tmavé obočie. „Tvoj obviňujúci tón je zbytočný.“

„A tvoja odpoveď nebola prejavom nevinny,“ odvetila som. Penellaphe vytreštila oči.

„Nie.“ Hlas mu klesol, ale stále vo mne hrmel. „Nebola.“

„Tak to nerob,“ odsekla som. „Je to neslušné.“

Nyktos pootvoril ústa, pravdepodobne aby zdôraznil, že ja som posledný človek, ktorý by mal hovoriť o neslušnom správaní.

„Nikdy si nebola len smrteľníčka, Seraphena,“ zakročil Holland plynulo, tak ako to v minulosti urobil desiatky ráz, keď som sa nechala uniesť. „Ty predstavuješ možnosť budúcnosti pre všetkých.“

Niečo podobné povedal počas výcviku, ale teraz jeho slová nadobudli úplne iný význam. „Ešte som však nedokončila triedenie a ty si práve povedal, že budem...“ Zavrela som oči a nedokončila som vetu.

Všetci v tejto miestnosti vedeli, čo povedal.

Nádych. Moje smrteľné telo a myseľ by neboli schopné zvládnuť silu uhlíkov, keď by sa začalo moje povýšenie. Nemohla som ani dúfať, že prežijem. *Zadrž.* Pretože si to vyžadovalo krv prvotného boha, ktorému patril jeden z uhlíkov života – to a nezlomnú vôľu poháňanú *láskou.*

Láska prvotného boha, ktorého som celý život plánovala zabiť. Nezáležalo na mojom presvedčení, že je to jediný spôsob, ako zachrániť svoje kráľovstvo.

Z toľkej irónie mi bolo do smiechu, lenže čakala ma smrť. Pravdepodobne za menej ako päť mesiacov a skôr, ako dovším dvadsaťjeden rokov. Potom so sebou zoberiem posledné skutočné uhličky života. Smrteľnú ríšu by to zasiahlo ako prvú a najtvrdšie. Nakoniec by sa hniloba rozšírila aj za hranice Krajiny tieňov a zasiahla by celé Ilizeum.

Dlho a pomaly som vydychovala, presne tak, ako ma to Holland naučil pred mnohými rokmi, keď sa mi všetko zdalo príliš

ťažké, bolo toho príliš veľa a váha toho všetkého zo mňa vytláčala vzduch. Moja blížiaci sa smrť nebola ničím nečakaným, novým. Vždy som to vedela. Či už by som pri napĺňaní svojho osudu zlyhala, alebo uspela, vedela som, že pri tom zomriem.

Ale teraz to bolo iné.

Konečne som okúsila, že som niečo iné ako prostriedok na dosiahnutie cieľa, zbraň, ktorú treba použiť a potom zahodiť. Ochutnala som skutočnosť. Konečne som sa cítila ako plnohodnotný človek, nie ako príznak nasiaknutý krvou. Nie klamárka a obluda, ktorá dokáže zabíjať bez väčších výčitiek svedomia.

No pod tým všetkým som bola ja a Nyktos to teraz vedel tiež. Túto pravdu – alebo akúkoľvek inú pravdu – už nebolo možné skrývať.

Plúca ma pálili a v očiach sa mi roztancovali drobné záblesky svetla. Dychové cvičenia nezaberali. V rukách som cítila chvenie a v hrudi sa mi rozhorela panika. Nemala som v nich žiadny vzduch...

Čiesi končeky prstov sa dotkli môjho líca. *Teplé* končeky prstov. Otvorila som oči a spočinula som pohľadom na črtách, ktoré boli tak krásne vyskladané, že som už pri prvom pohľade naňho mala vedieť, že je viac ako boh. Jeho dotyk ma zaskočil, nielen preto, že bol teplý, a nie šokujúco studený, ako to bolo pred tým, než do seba nasal moju krv, ale aj preto, že som stále nebola zvyknutá na fyzický kontakt. Nebola som si istá, či si niekedy zvyknem, keď ľudia tak zriedka dovolili, aby sa ich pokožka dotkla mojej.

Ale on to urobil. Po tom všetkom sa ma Nyktos dotkol. „Si v poriadku?“ spýtal sa tichým hlasom.

Jazyk som mala ťažký a zbytočný. Nijako to nesúvislo s mojou stiahnutou hrudou. Bolo to spojené len a len s jeho obavami. Nestála som o ne. Nie teraz. Bolo to nesprávne na toľkých rôznych úrovniach.

Nyktos pristúpil bližšie a sklonil hlavu, až sa jeho pery ocitli len pár centimetrov od mojich. Zachvela sa mu ruka, keď mi

obtočil prsty okolo krku. Palec jemne pritlačil na môj divoko pulzujúci tep. Natočil mi hlavu, akoby sa chystal naše ústa pripraviť na bozk, ako to urobil v svojej pracovni pred stretnutím s Hollandom a Penellape. No to sa už nikdy viac nestane. Sám mi to povedal.

„Dýchaj,“ zašepkal Nyktos.

Bolo to, akoby prinútil samotný vzduch, aby vstúpil do môjho tela, a chutil jeho vôňou – citrusmi a čerstvosťou. Bodky svetla sa rozplynuli a moje pľúca rozťahol nádyh. Ruky sa mi však neprestali chvieť, keď mi palcom prešiel po pulze, ktorý sa teraz zrýchlil z úplne iného dôvodu. Stál tak blízko, že som nedokázala zastaviť záplavu spomienok – jeho ústa na mojom hrdle a jeho ruky na mojej obnaženej pokožke. Bolestivý pôžitok z jeho uhryznutia, keď sa zo mňa krmil. Jeho pohyby *vo mne* spôsobujúce rozkoš, na ktorú sa nezabúda a ktorá mi ešte aj teraz rozhorúčila krv.

Bola som Nyktosova *prvá*.

A on... on bude môj *posledný*, nech sa od tej chvíle stane čokoľvek.

Vkradol sa do mňa smútok, ochladil moju rozpálenú krv a usadil sa mi v hrudi s iným, hustejším tlakom. Aspoň som už nemala pocit, že nedokážem polapiť dych.

„Niekedy má ťažkosti spomaliť údery srdca a pokojne dýchať,“ povedal mu Holland potichu – *a zbytočne*.

„Všimol som si.“ Nyktosov palec pokračoval v trení ľahkom ako pierko, zatiaľ čo ja som v duchu vystrúhala grimasu. Asi si myslel... len bohovia vedia, čo si myslel.

Ja som to vedieť nechcela.

Tvár mi horela, a tak som odstúpila od Nyktosa a narazila do okraja pódia. Jeho ruka sa niekoľko sekúnd vznášala vo vzduchu a potom sa jeho prsty skrútili dovnútra. Spustil ruku, keď som sa otočila k vyvýšenému pódiumu. Sústredila som sa na strašidelné krásne tróny vytesané z masívnych kusov kameňa tieňov. Ich operadlá boli vytesané do veľkých a širokých krí-

del, ktoré sa na koncoch dotýkali a tým tróny spájali. Utrela som si vlhké dlane o škrvny zaschnutej krvi na nohaviciach.

„Ste si obaja istí, že nikto iný nevie, čo je zač?“ opýtal sa Nyktos.

„Okrem tvojho otca? Embris pozná proroctvo,“ odpovedala Penellaphe a spomenula prvotného boha múdrosti, vernosti a povinnosti. Spamätala som sa. Otočila som sa im tvárou. Bolo to príliš dôležité na to, aby som to po mojom miniatúrnom zrútení zmeškala. „Pozná ho aj Kolis. Ani jeden z nich nevie nič viac.“

V Nyktosových očiach sa pri zmienke o prvotnom bohovi Kolisovi, ktorého každý smrteľník – vrátane mňa – donedávna považoval za prvotného boha života a kráľa bohov, opäť rozbúrili zády. Kolis bol však skutočný prvotný boh smrti. Ten, ktorý napichol bohov na Vyvýšeninu obklopujúcu Haidesov dom, len aby Nyktosovi pripomenul, že všetok život poľahky vyhasne – alebo som to aspoň predpokladala. A bol to logický predpoklad. Nyktosov otec bol skutočný prvotný boh života a Kolis ukradol Eythosove uhličky.

Bojovala som s triaškou a myslela som na proroctvo, ktoré mi Penellaphe vyjaviła. Časť o zúfalstve zlatých korún by mohla súvisieť s mojím predkom, kráľom Roderickom, a s dohodou, ktorú uzavrel a ktorou sa to všetko začalo. Proroctvá však boli len možnosti a tie boli... „Proroctvá sú úplne nahovno,“ zamrmlala som nahlas.

Penellaphe ku mne otočila hlavu a zdvihla obočie.

Skrivila som tvár. „Prepáčte. Vyznelo to horšie, ako som zamýšľala.“

„Veľmi by ma zaujímalo, ako presne si to vyhlásenie zamýšľala,“ ozval sa Nyktos. Prebodla som ho pohľadom. „No netvrdím, že s tebou nesúhlasím.“

Prestala som naňho zazerat', akoby som ho chcela prepáliť.

„Rozumiem, ako to myslíš,“ prisvedčila Penellaphe s rozpačitým výrazom. „Proroctvá často bývajú mäťúce dokonca aj

pre tých, ktorí ich prijímajú. A niekedy niekto pozná len kúsky proroctva – začiatok alebo koniec –, zatiaľ čo stred pozná ktosi iný a naopak. Niektoré vízie sa však naplnili, a to tak v Ilizeu, ako aj v ríši smrteľníkov. Od zničenia bohov veštenia a smrti posledného veštca je to však komplikovanejšie.“

„Bohovia veštenia?“ Počula som o veščoch, vzácnych smrteľníkoch, ktorí žili dávno pred mojím narodením a dokázali komunikovať priamo s bohmi bez toho, aby ich museli privolať.

„Boli to bohovia, ktorí dokázali vidieť to, čo bolo ostatným skryté – ich pravdy – v minulosti aj v budúcnosti,“ vysvetlila Penellaphe. „Horu Lotho nazývali svojím domovom a slúžili na Embrisovom dvore. Hovorili s nimi veštcami a boli to jediní bohovia, ktorých Arae skutočne ctili.“

„Neboli jedinými bohmi, ktorých sme si ctili,“ opravil ju Holland nežne.

Penellaphin rumenec ma na chvíľu rozptýlil, ale v jej slovách sa niečo skrývalo.

„Penellaphina matka bola bohyňou veštenia,“ pokračoval Holland. „Preto dokáže zaznamenávať vízie. Iba títo bohovia a veštcami mohli prijímať vízie, ktoré snívali prastarí – prvotní bohovia.“

„Nemám jej ďalšie schopnosti – schopnosť vidieť to, čo je skryté alebo známe,“ dodala Penellaphe, „a okrem tejto som nemala žiadne ďalšie vízie.“

„Dôsledky toho, čo Kolis urobil, keď ukradol uhlíky života, boli ďalekosiahle. Stovky bohov sa stratili v nárazovej vlně energie,“ vysvetlil Nyktos. „Najsilnejšie to zasiahlo bohov veštenia. Všetci boli takmer zničení a žiadny ďalší smrteľník sa už nenarodil ako veštec.“

Do Penellaphinho výrazu sa vkradol žiaľ. „A s nimi sa stratili aj ďalšie vízie, ktoré sa snívali prastarým a ktoré možno poznali len oni.“

„Snívali?“ Zdvihla som obočie.

„Proroctvá sú sny prastarých,“ objasnila.

Stisla som pery. Väčšina prastarých, ktorí boli najstarší z prvotných bohov, prešla do Arkádie. „Hm. Nevedela som, že proroctvá sú sny.“

„Nemyslím si, že tento poznatok pomôže zmeniť Serinu mienku o proroctvách,“ poznamenal Holland ironicky.

Nyktos sa sucho zasmial.

„Nie, myslím, že nie.“ Penellaphe sa usmiala, ale úsmev jej rýchlo zmizol z tváre. „Mnohí bohovia a smrteľníci sa narodili bez toho, aby počuli alebo videli čo i len jedno proroctvo či víziu, ale kedysi boli oveľa bežnejšie.“

„Tá vízia, ktorú si mala?“ spýtala som sa. „Vieš, ktorému prastarému sa to prisnilo?“

Pokrútila hlavou. „Tí, ktorí ich prijímajú, to nevedia.“

Samozrejme, že nie. No na tom nezáležalo, keďže prastarí vstúpili do Arkádie už pred dávnymi vekmi. „Proroctvá bocom, Bele som povýšila, keď som ju priviedla späť k životu.“ Bele nebola Prvotná bohyňa – aspoň nie v pravom slova zmysle. Jej hnedé oči sa zmenili na strieborné ako u prvotných bohov a bohovia tu v Krajine tieňov verili, že teraz bude mocnejšia, ale nikto presne nevedel, čo všetko to znamená. „Pocítili ste to, však?“

„Áno,“ potvrdila Penellaphe. „Nebolo to také silné, ako keď prvotný boh vstúpi do Arkádie a fáta pozdvihnú ďalšieho, aby zaujal uvoľnené miesto, ale každý boh a prvotný určite pocítili posun energie, ku ktorému došlo. Najmä Hanan.“ Ustarostene zvrážtila čelo. Hanan ako prvotný boh lovu a božskej spravodlivosti dohliadal na dvor, do ktorého sa Bele narodila. „Vie, že niekto iný sa dostal k moci, ktorá by mohla spochybníť jeho vládu.“

„Ale s tým sa nedá nič robiť.“ Nyktos si prekrížil ruky na hrudi.

„Nie,“ súhlasila Penellaphe potichu. „Nedá.“

„Len tí, ktorí boli prítomní, keď si ju priviedla späť, vedia, že si povýšila Bele.“ Nyktos sa na mňa pozrel. „Ani Hanan, ani

nikto iný z prvotných bohov nevie presne, čo môj otec urobil, keď vložil do mierelovskej krvnej línie uhlíky života.“

Žalúdok sa mi náhle stiahol pri pomyslení na ešte väčší šok a úder, ktorý mi osud uštedril. Nevedela som, ako sa zmieriť s poznaním, že som prežila nespočetné množstvo životov, ktoré som si nepamätala. Že som bola Sotória, objekt Koli-sovej lásky – jeho posadnutosti – a tá, ktorou sa to všetko začalo.

Myslela som si, že príbehy o smrteľnej dievčine, ktorá sa pri pohľade na bytosť z Ilizea tak vydesila, že spadla z Útesov ná-reku, sú len bizarnou legendou. Bola to však pravda. A Kolis bol ten, kto ju tak veľmi vystrašil.

Ako by som mohla byť ňou? Pred nikým a ničím som neutekala – nuž, okrem hadov. Ale bola som bojovníčka. A...

„*Si bojovníčka, Seraphena,*“ povedal mi kedysi Holland. „*Vždy si bola. Presne taká, akou si sa naučila byť.*“

Bohovia.

Prsty som si pritlačila na spánky. Vedela som, že Eythos a Keella, prvotná bohyňa znovuzrodenia, urobili to, čo považovali za najlepšie. Zachytili Sotóriinu dušu ešte pred tým, ako prešla do Údolia, a zabránili Kolisovi, aby ju priviedol späť k životu. Ich činmi sa tak začal cyklus znovuzrodenia, ktorý sa skončil *mojím* narodením. Vnímala som to však ako ďalší neželaný zásah do jej života. Ďalšiu voľbu, o ktorú ju pripravili. Nie mňa. Možno sme mali rovnakú dušu, ale ja som nebola ona. Bola som...

Si len nádoba, ktorá by bola prázdna, keby v sebe nemala uhlík života.

Nyktosove slová boli kruté, keď ich vyslovil, ale bola to pravda. Od narodenia som bola len prázdnyim plátnom pripraveným na to, aby som sa stala tým, čo si prvotný boh smrti zažela, alebo aby ma matka použila, ako uzná za vhodné.

Sedela som na okraji pódia a bojovala s tlakom rozťahujúcim sa v mojej hrudi. „Nie tak dávno som videla Kolisa.“

Nyktos ku mne prudko otočil hlavu.

Odkášľala som si a nemohla si spomenúť, či som mu to už povedala alebo nie. „Bola som v dave, keď Kolis prišiel do Slniečného chrámu na obrad. Stála som vzadu a mala som zakrytú tvár, ale prisahám, že sa pozrel priamo na mňa.“ Prinútila som sa prehltnúť. „Vyzerám ako ona? Ako Sotória?“

Penellape si siahla na golier sivohnedých šiat. „Keby ťa Kolis videl a vyzerala by si ako Sotória, okamžite by si ťa vzal.“

Prerývane som vydýchla a vzduch z mojich pľúc zanechal za sebou obláčik pary, keď do komnaty prenikol náhly, do kostí prenikajúci chlad. Okamžite som sa pozrela na Nyktosa.

Jeho pokožka sa stenčila a pod jeho telom rozkvitli hlboké tmavé tieň, ktoré mi pripomínali, ako vyzeral v svojej skutočnej podobe. Jeho pokožka bola kaleidoskopom polnoci a mesačného svitu, krídla sa veľmi podobali perutiám drakenov, ale boli zo zhmotneného zádychu.

Vyzeral, akoby sa opäť chystal naplno prejavíť ako prvotný boh. „Sotória mu nepatrila vtedy a Seraphena mu nepatrí teraz.“

Seraphena.

Na prstoch jednej ruky by som vedela spočítať, koľko ľudí ma oslovovalo celým menom, a nikto z nich ho nevyslovoval tak ako on. Akoby to bola modlitba aj zúčtovanie.

„Neviem, ako Sotória pôvodne vyzerala,“ priznal Holland po chvíli. „Sledoval som jej nitky osudu až po tom, čo sa Eythos prišiel spýtať, čo – a či vôbec niečo – sa dá urobiť so zradou jeho brata. Viem len to, že pri každom znovuzrození nevyzerala rovnako. Je však možné, že Kolis v tebe vycítil stopy zádychu a uveril, že si dieťa smrteľníka a boha – bôžik alebo boh, ktorý vstupuje do fázy triedenia.“

Pomaly som prikývla a prinútila som sa nemyslieť na šlamastiku so Sotóriou. Musela som. Bolo toho jednoducho priveľa. „No to, čo som urobila, už upútalo ich pozornosť. Nemôžeme predsa predstierať, že sa to nestalo.“

„Viem,“ poznamenal Nyktos chladne. „Očakávam, že budem mať veľa nechcených návštevníkov.“

„Keď sa staneš jeho manželkou, získaš určitú mieru ochrany,“ povedala Penellaphe a pozrela na Nyktosa. „Dovtedy by proti nej mohol zasiahnuť ktorýkoľvek prvotný boh. Dokonca aj boh. A je nepravdepodobné, že by ťa podporili ostatní prvotní bohovia, keby si sa za to niekomu pomstil. Politika našich dvorov?“ Penellaphe mojím smerom vystrúhala súcitnú grimasu. „Prvotní bohovia sú pomerne archaickí.“

To bol jeden zo spôsobov, ako ich opísať. Ďalší výraz bol „krvilační“.

„Korunovácia však nebude bez rizika,“ dodala Penellaphe. „Na obrad príde väčšina bohov a prvotných bohov zo všetkých deviatich dvorov vrátane vášho. Mali by dodržiavať zvyky, ktoré zakazujú... konflikty na takýchto podujatiach. Ako však vieš, mnohí túto hranicu radi prekračujú.“

„To teda viem...“ zamrmlal Nyktos.

Bohyňa stiahla tvár. „Kolis nemá vo zvyku zúčastňovať sa na takýchto slávnostiach, ale...“

„Vie, že tu niečo je. Už poslal svojich dakkaiov a drakenov, ako určite vieš.“ Nyktos sa Hollandovi zadíval do očí tvrdým pohľadom a Arae nadvihol tmavé obočie. „Kolis sa v Krajine tieňov neukázal, odkedy zradil môjho otca, ale to neznamená, že nemôže. Predpokladám, že ak aj vieš, či môže alebo nemôže vstúpiť do Krajiny tieňov, nesmieš mi to prezradiť,“ povedal Hollandovi.

„Nanešťastie máš pravdu,“ potvrdil Holland a ja som uvažovala, či je horšie vedieť a nemôcť nič povedať alebo nevedieť nič.

Pravdepodobne nevedieť nič vzhľadom na to, aká som bola podráždená.

Napriek tomu, že sa teplota v miestnosti vrátila na normálnu úroveň, pri pomyslení na to, čo by mohlo prísť, mi prebehol mráz po chrbte. „Čo sa stane, ak Kolis vstúpi do Krajiny tieňov?“

„Kolis môže byť nepredvídateľný, ale nie je hlupák,“ podotkol Nyktos. „Ak sa mu podarí vstúpiť do Krajiny tieňov a prídete na korunováciu, pred ostatnými prvotnými bohmi a bohmi sa o nič nepokúsi. Verí, že je spravodlivým a právoplatným kráľom bohov, a rád si udržiava nepoškvrnenú fasádu, hoci mnohí prvotní bohovia ho prekukli.“

„Ale ak...“ začala som.

„Nedovolím mu, aby sa ťa dotkol,“ zaprisahal sa Nyktos a v očiach sa mu zablysko.

Srdce mi poskočilo. Hoci to bol od neho pekný sľub, vedela som, že pramení z vedomia, že v sebe nosím uhlíky života. A z toho, že Nyktos bol zdvorilý. So silným ochranárskym inštinktom. *Dobry*. „Dakujem, ale nebojím sa toho, čo sa so mnou stane.“

Nyktos stisol čelúšť. „Samozrejme, že nie.“

To som ignorovala. „Čo urobí Kolis, keď si uvedomí, že chrániš niekoho, kto v sebe nosí uhlíky života?“ spýtala som sa ho. „Alebo zistí, že mám Sotóriinu dušu? Čo urobí s Krajinou tieňov? S tými, ktorí tu žijú? Chcem vedieť, čo vás bude stáť moja prítomnosť.“

„Tvoja prítomnosť ma nebude stáť nič.“ Tiene pod Nyktosovým telom sa razom prehĺbili.

„Kravina,“ odsekla som a strieborná farba jeho dúhoviek sa zmenila na železnú. „Nepotrebujem, aby si ma chránil pred pravdou. Nemyslím si, že by som sa ho tak zľakla, že sa vrhnem z neďalekého útesu.“

Holland si vzdychol.

„Dobré vedieť,“ odvetil Nyktos sucho. „Ale viac ma znepokojuje, že sa rozbehneš úplne opačným smerom.“

Zdvihla som bradu. „Neviem, čo tým myslíš.“

„Kravina,“ napodobnil ma a ja som prižmúrila oči. Mal pravdu. Rozhodne som vedela, čo tým myslí.

To je jedno.

„Kolis už vie, že je tu niečo, čo má moc stvoriť život,“ vložila sa do toho Penellaphe a nevšímala si zúrivý pohľad, ktorý na

ňu Nyktos vrhol. „No ako povedal Nyktos, Kolis nie je hlupák. Poslal dakkaiov ako varovanie. Tak Nyktosovi ukázal, že o všetkom vie.“

„Ale to bolo po tom, ako som oživila Gemmu,“ namietla som. Gemma bola jednou z tretích synov a dcér, ktorí boli počas obradu odovzdaní do služby prvotnému bohu života a jeho dvoru. Tradícia, ktorá sa ctíla a rešpektovala vo všetkých kráľovstvách v ríši smrteľníkov.

Češť, ktorá sa počas Kolisovej vlády zmenila na nočnú moru.

Gemma bola jednou z hŕstky tých, ktorých Nyktos prepašoval z Kolisovho dvora s pomocou bohov ako Bele a ďalších, a potom ich ukryl v Krajine tieňov. Poskytol im útočisko. Kúsok pokoja.

Toto všetko moja existencia ohrozovala.

Gemma mi podrobne nerozprávala o tom, aké bolo jej pôsobenie na Kolisovom dvore, ale ani nemusela, aby som vedela, že byť chvíľu Kolisovou obľúbenkyňou nebolo nič príjemné. Nech už jej urobili čokoľvek, bolo to dosť zlé – keď totiž v Lethe zbadala jedného z bohov z Kolisovho dvora, spanikárila. Tak sa bála, že ju pošle späť k nemu, až utiekla do Umierajúceho lesa, kde ju čakala istá smrť.

„Nereagoval na to, čo som urobila Bele,“ pokračovala som. A potom som dodala: „Pokiaľ viem.“

„Asi len preto, lebo ho ten čin zaskočil,“ zamyslela sa Penellaphe. „Ani on, ani nikto iný to nečakal.“ Pozrela na Nyktosa. „Nepredvolal si ťa?“

„Nie.“

„Je to pravda?“ spýtala som sa ho nástojčivo.

Nyktos prikývol. „Jeho predvolanie by som mohol len oddialiť. Nemôžem ho odmietnuť.“

„Teraz je pravdepodobne opatrný,“ usúdila Penellaphe. „A viem si predstaviť, že je aj veľmi zvedavý, lebo uvažuje, čo presne by mohlo byť ukryté v Krajine tieňov, ako je možné,

že tam existujú uhlíky života, a ako by mohol využiť tento neznámy zdroj moci.“

„Predsa na udržanie zvráteného ideálu života, ktorý vytvára,“ vysvetlil Holland.

„Vieš, čo robil vyvoleným, ktorí sa stratili?“ Nyktos sa zameral na Hollanda. „Tie veci, ktorým sa hovorí oživenci?“

„Viem, že to, čo nazýva oživencami, nie je jediný výsmech života, ktorý sa mu podarilo vytvoriť.“ Hollandov nahnevavý pohľad sa uprel na Nyktosa. „A na vlastné oči si videl, čo všetko má na svedomí. Čo robili niektorí bohovia z jeho dvora v ríši smrteľníkov.“

Nyktos zvrátil obočie a potom sa na mňa pozrel. „Tvoja krajčírka.“

Chvíľu mi trvalo, kým som si uvedomila, že myslí matkinu krajčírku. „Andreia Joanisová?“ Pred tým, ako som ju našla mŕtvu, videla som boha Madisa neďaleko jej domu v Kamenom vrchu, štvrti, ktorá bola otočená k Bavlnenému moru. Žily jej stmavli, zafarbili jej pokožku, akoby ich vyplnil atrament, a oči... mala vypálené. Nyktos v tú noc sledoval Madisa a ocitol sa v tom istom dome. Aj on veril, že je mŕtva. „Ožila alebo čo. Posadila sa a otvorila ústa. Mala štyri tesáky, no nepamätám si, že by ich mala aj predtým.“

Holland vyštekol krátke hrdelné slovo v jazyku, ktorý som nepoznala, otočil hlavu a odpľul si na zem.

Obočie mi vyletelo hore. „Ako prosím?“

„Zatratený?“ Nyktos prižmúril oči, keď pochopil, čo Holland povedal.

Fátum prikývlo. „To je to, čo sa stane so smrteľníkom, keď mu ukradnú životnú silu, jeho krv, a jej strata sa nedá doplniť. Nezáleží na tom, kým bol smrteľník predtým. Po takomto čine zhnije ich telo aj myseľ a zmenia sa na amorálne bytosti poháňané neukojiteľnou potrebou krvi. Zatratení.“

Nyktos sa nehýbal. „Zabiť smrteľníka počas kŕmenia je zakázané od počiatku vekov.“

„A toto je dôvod, prečo je to tak,“ prikývol Holland. „Je v tom rovnováha.“

Rozhodila som rukami. „Ako môže byť premena smrteľníka na niečo také rovnováhou?“

„V tomto prípade si rovnováha vyžaduje, aby bol odobratý život obnovený a slúžil bohom ako pripomienka, že ich neschopnosť ovládať sa má svoje následky. Udržiavanie rovnováhy sa nedá vždy pochopiť tak ľahko, ako keď, povedzme, prvotný boh života obnoví život smrteľníka.“ Jeho oči sa zadívali do mojich. Uprene. Vševidiaco. „Namiesto neho musí o život prísť niekto iný.“

Prudko som sa nadýchla, zovrelo mi žalúdok. „V tú noc, keď som oživila lady Marisol, môj nevlastný otec, kráľ Lasanie, zomrel v spánku.“ Ani mi nenapadlo, že by to malo niečo spoločné s mojím konaním. „Dobří bohovia. Zabila som svojho nevlastného otca?“

„Nie,“ odsekol Nyktos a s prižmúrenými očami sa zadíval na fátum. „Ty nie.“

Pozrela som sa na Nyktosa. Ako si tým mohol byť taký istý? Pretože to rozhodne znelo tak, že som to spôsobilá ja.

„Nebolo to úmyselné,“ odvetil Holland. „Ale nastal jej čas. Zasiahla si, narušila si rovnováhu a bolo potrebné ju napraviť.“

„Kto ju napravil?“ opýtala som sa. „Kto rozhoduje o tom, ako sa obnoví rovnováha?“

Holland sa na mňa len díval.

Zmeravela som. „Ty?“

„On nie,“ odpovedal Nyktos. „Arae vo všeobecnosti. Sú ako... vesmírni upratovači.“

Netušila som, čo na to povedať. Alebo ako sa cítiť – teda okrem pocitu viny. A mala by som sa tak cítiť, pretože i keď kráľ Ernald nebol práve najlepší vodca, nebol zlý. Až na to, že som naozaj necítila nič iné ako letmý šok a kúsok hanby. Ako keď som zabíjala a vedela som, že neskôr si na to sotva spomeniem.